

[Bertel Haarder]

Som ordfører for forslagsstillerne tillader jeg mig herved at fremsætte:

Forslag til folketingsbeslutning om en pensionsreform.

(Beslutningsforslag nr. B 46).

Venstre er fuldt ud på det rene med, at vores store betalingsbalanceunderskud ikke tillader, at købekraften øges hos nogen, medmindre den gennem højere skatter dæmpes tilsvarende hos andre. Den sociale pensionsfond er i så henseende ikke til nogen hjælp. Men venstre ønsker nogle principper afklaret i indeværende folketingssamling, så at pensionsreformen kan forberedes grundigt og varsles i tide og vi kan få taget de første skridt til en forenkling og en rimeliggørelse af det pensionsmæssige virvar, der stykke for stykke er bygget op gennem generationer.

Den eneste sag på dagsordenen var:

Forespørgsel til forsvarsministeren:

Forespørgsel af Ebba Strange (SF), Ib Nørhøj (DKP) og Wilhelm (VS).

»Hvilke konsekvenser agter regeringen at drage af de oplysninger om forsvarets efterretningstjeneste, der er fremdraget i forbindelse med beretningen fra kommissionsdomstolen af 13. juli 1977?«

(Forespørgsel nr. X. Anmeldt 14/12 77. Fremme af foresp. vedt. 16/12 77).

Forhandling

Formanden:

Taletiden er aftalt til 15 minutter i første omgang og 8 minutter i anden omgang for ordførere. For andre medlemmer er ikke aftalt taletid; det bliver den i forretningsordenen fastsatte: 10 minutter i første omgang, 5 minutter i anden omgang.

Ordføreren for forespørgerne, fru Ebba Strange, har ordet.

Ebba Strange (SF):

I de senere år har efterretningstjenesterne – politiets såvel som forsvarets – i en række tilfælde påkaldt sig offentlighedens interesse. Der har i alle tilfælde været tale om, at efterretningstjenesterne groft har overtrådt de regler, der må gælde selv for en efterretningstjeneste. Lad mig nævne nogle eksempler:

I 1969 blev det klargjort, at spioncentralen i Kejsergade var oprettet uden den ansvarlige ministers viden og uden hans billigelse.

I 1971 kom det under den såkaldte Kasper Neergaard-sag for en dag, at politiets efterretningstjeneste opfordrede til og billigede simpelt tyveri.

I 1976 blev det opdaget, at efterretningstjenesterne ved hjælp af en såkaldt blikkenslagerbande havde aflyttet en tidligere ministers telefon og lejlighed. Jeg tilføjer som en selvfølgelighed, at det naturligvis var uden dommerkendelse.

I 1977 afdækkede Ekstra Bladet – hvis journalister vi i dag skylder tak for denne virksomhed i det mindste – og siden hen kommissionsdomstolen en række forskellige omstændigheder omkring forsvarets efterretningstjenestes samarbejde med en vis Hans Hetler.

Disse forhold skal diskuteres i dag her i tinget, og jeg skal ikke gå i enkeltheder her i begrundelsen. Jeg fremhæver blot som en udløber af denne sag, at den tidligere forsvarsminister har talt usandt over for tinget på grund af den rådgivning, han havde fået fra forsvarets efterretningstjeneste.

Vi ved altså, at efterretningstjenesterne helt på egen hånd har opbygget spioncentraler, at de anser tyveri og ulovlig aflytning for fuldt acceptable fremgangsmåder, og at de ikke undser sig for at vildlede deres ansvarlige ministre. Det er, hvad vi ved. Men jeg skræmmes ved tanken om alt det, vi ikke ved.

Uanset hvad vi her i salen måtte mene om Danmarks forsvars- og udenrigspolitik, og uanset hvad vi måtte mene om efterretningstjenesternes berettigelse, så kan og må vi ikke acceptere tilstande som dem, der her er afdækket. Som folkevalgte må vi gribe ind og sørge for i al fald et minimum af hæderlighed og anstændighed her i landet – også i forbindelse med efterretningstjenesternes virksomhed. Det er det, der er sigtet med denne forespørgsel.

Forsvarsministeren (Søgaard):

Lad mig indledningsvis sige, at jeg finder det rimeligt og nyttigt, at vi her i folketinget får lejlighed til en drøftelse af efterretningstjenestens arbejde og arbejdsmetoder.